

ROMARIO RITFELD

LIEFDE

GEVOEL

VERGEVING

*Als men geheel binnengetreden is in het
rijk der liefde, wordt de wereld, hoe
onvolkomen ook, rijk en schoon. Want het
bestaat uit niets dan uit gelegenheden om
lief te hebben.*

Wat ik met jou wil delen is zover ik weet niet wetenschappelijk onderzocht, ik vind het ook niet relevant of het wetenschappelijk is onderzocht, want er zijn onderzoeken gedaan die kloppen en er zijn onderzoeken gedaan die niet kloppen. Dus hoe vertrouwd zou het zijn als ik zeg dat dit wetenschappelijk is onderzocht?

Maar wat ik wel graag met jou wil delen is **mijn waarheid**.

Bij deze vraag ik jou om een open houding, want alleen dan kan je ervaren of iets met je resoneert of niet.

Zelf ben ik ervan overtuigd dat ik ben opgegroeid met een onjuiste perceptie van liefde. Ik ben ervan overtuigd dat wij in deze **westerse** maatschappij zijn opgegroeid met een onjuiste perceptie van liefde. Ik ben ervan overtuigd dat wij op mondiaal niveau zijn opgegroeid met een onjuiste perceptie van liefde.

Laten we eens kijken naar de welbekende uitspraak;

*"Een moeder houdt
onvoorwaardelijk van
haar kind"*

Dat betekent dat de moeder **zonder** voorwaarde houdt van haar kind.

Als ik zeg dat ik on-voorwaardelijk hou van mijn dochter, dan betekent het dat zij nergens aan hoeft te voldoen om van haar te houden, maar het feit alleen al dat ik van haar hou omdat het **MIJN** dochter is, is al een voorwaarde.

Als een moeder onvoorwaardelijk van haar kind houdt, dan zou zij ook onvoorwaardelijk moeten houden van die tiran van een broer, of van een emotioneel afgevlakte vader. Dus dan zou je toch ook moeten houden van een persoon die jou niet liefdevol behandelt?

Dus nogmaals, het feit dat je onvoorwaardelijk van **JOUW** kind houdt, is een voorwaarde. Dus de uitspraak "Een moeder houdt onvoorwaardelijk van haar kind" klopt niet

Laten we nu liefdesrelaties eens onder de loep nemen. Hoe ontstaat zoiets eigenlijk.

Simpel gezegd heb je gewoon 2 personen die verliefd worden op elkaar en in die verliefdheid voel je de behoefte om de persoon - dat voldoet aan jouw voorwaardes - naar je toe te trekken. Als de match goed genoeg is dan maak je er een liefdesrelatie van.

Jij bent vast weleens verliefd geweest. En omdat jij en ik verschillend zijn van elkaar - door omstandigheden, cultuur, leefomgeving etc. - hebben wij andere voorkeuren/voorwaardes. Dat maakt het logisch dat jij verliefd wordt op iets of iemand waarbij ik niet de behoefte voel om het naar mij toe te trekken, en vice versa. En je hebt het vast ook eens meegemaakt dat je beste vriend of vriendin iets zag in iemand en dacht 'Wat zie jij in diegene, daar kan je toch niet verliefd op zijn'.

"Jouw voorwaardes zeggen alles over jouw eigenwaarde".

Voor mij persoonlijk was er niet veel nodig om verliefd te worden op iemand. Als je volle billen had en een "degelijke" uitstraling dan had je mij al. Dat waren ooit mijn simplistisch voorwaardes om iemand naar mij toe te trekken. Zie daar mijn eigenwaarde.

Ga voor jezelf eens na waarom **jij** verliefd werd op iemand en zie in dat het geen onvoorwaardelijke liefde was, maar puur en alleen omdat de ander voldeed aan jouw voorwaardes.

Des te langer ik hierover nadacht, des te meer ik tot de conclusie kwam dat de liefde die wij kennen voorwaardelijk is...

VOORWAARDELIJK LIEFDE

BESTAAT DAT?

Het bestaat, dat we vanwege bepaalde voorwaarden - waar de ander aan voldoet - van diegene gaan houden, of beter gezegd; We stellen onszelf beschikbaar omdat de ander voldoet aan onze voorwaarden. Jij stelt jezelf toch ook niet graag beschikbaar aan iemand dat niet voldoet aan jouw voorwaarden?

Wanneer wij als mens ons persoonlijk gaan ontwikkelen, veranderen de voorwaarden. Dus de voorwaardelijke liefde verschuift. Misschien werd je enkele jaren geleden verliefd op iemand die voldeed aan jouw voorwaarden en diegene voldoet nog steeds aan die voorwaarden maar jij hecht daar geen waarde meer aan, omdat jij bent ontwikkelt.

Door de **voorwaardelijke** opvoeding die wij hebben gehad dragen wij bagage met ons mee, waarbij we in een relatie in principe zeggen 'hier heb jij mijn bagage met al mijn donkere stukken (de negatieve emoties) en geef mij jouw bagage met al je donkere stukken en ik zal het voor je dragen'. En per relatie wordt er compleet anders omgegaan met elkaars bagage. In de ene relatie vliegen de dreigementen om je oren als jij de bagage niet meer wilt dragen, in een andere relatie gaat die tas af bij binnenkomst van een club, en met alcohol op kan het zwaarder worden om die bagage te blijven dragen.

Iemand die een affaire heeft doet behoorlijk vaak die bagage af. En dan denk je natuurlijk dat de enige manier hoe je die bagage af kan doen stiekem moet zijn, want anders voldoe je niet meer aan de voorwaarden en dan kan je te maken krijgen met afwijzing en zie je alle consequenties voor je die jij volgens jouw gedachtepatroon of wereldbeeld niet aan kan, en als de relatie over is, dan krijg je doodgewoon je bagage terug.

Daar zit je natuurlijk niet op te wachten..

Stel je nou eens voor dat je in een relatie zit en je hebt een 40urige werkweek. Dan is er een kans dat jij je collega's vaker ziet dan je eigen partner. Dan is er een kans dat je vanwege allerlei informatie uitwisselingen erachter komt dat jullie vibreren op dezelfde golflengte. Misschien voel je ook dat er een seksuele aantrekkingskracht is tussen jou en je collega.

De keus die je op dat moment maakt, heeft niet alleen te maken met de bagage van je partner die jij op dat moment draagt, het heeft ook te maken met **jouw** bagage die jij hebt overhandigd aan je partner.

In de ene relatie zijn zulke dingen bespreekbaar, in de andere relatie niet. Zit je in een relatie waarbij zulke dingen helemaal niet bespreekbaar zijn, dan heb je in die relatie je partner compleet verantwoordelijk gesteld voor al je bagage of heb jij jezelf compleet verantwoordelijk gesteld voor de bagage van je partner.

Zit je in een relatie waarbij zulke dingen wel bespreekbaar zijn, dan durf je ook verantwoordelijkheid te nemen voor je eigen negatieve gevoelens (de donkere stukken, de negatieve emoties).

Dus in principe kan je altijd alles uitspreken, maar de consequenties verschillen dus ook weer per relatie. Bizar he, als je erover nadenkt.

Je zit in een "**liefdesrelatie**" maar toch kunnen bepaalde dingen niet uitgesproken worden vanwege bepaalde gevoelens die omhoog zullen komen. Hoe kunnen we het liefde noemen als je bepaalde dingen niet kan bespreken? En hoe verwacht je ooit spiritueel te groeien als je een ander verantwoordelijk stelt voor jouw bagage, jouw donkere stukken, jouw negatieve emoties.

Nu aan jou de vraag om even proberen te voelen wat er in het lijf gebeurt bij het volgende en durf erbij stil te staan..

Wat **voel** je
als jouw voorwaardelijke relatie nu stopt?

Wat **voel** je
als je partner er nu vandoor gaat met een ander?

Wat **voel** je
als jij nu alles kwijt raakt waarmee jij je hebt geïdentificeerd? (je werk, je financiën, je huis, je vrienden, je vriendinnen, je familie etc.)

Wat **voel** je
als je nu vrijgezel bent en zo ontzettend graag die relatie wilt hebben?

Wat **voel** je
als kind van een papa of mama, die jouw emotioneel niet kon geven wat je wilde vanwege allerlei blokkades in hun eigen systeem?

Dat gevoel dat opkomt, is van **jou**, dat is **jouw** bagage. Hoe dieper de pijn, hoe groter de bagage kan je wel zeggen.

Een gevoel is in eerste instantie bedoeld om te voelen en niet om te uiten. Doordat wij bepaalde gevoelens oftewel e-moties (energy in motion) geen ruimte geven - door te voelen - blijven ze bestaan in ons lichaam en zo creëren wij een opeenhoping van emoties die nog steeds doorleeft willen worden.

De opgeslagen emoties bepalen je totale frequentie en met die frequentie zal je altijd, maar ook echt altijd situaties creëren die je eigenlijk vragen om te voelen wat er in je lijf zit.

Je hebt het vast weleens meegemaakt in het verkeer, dat de reactie van de ander niet overeenkwam met de realiteit. Misschien was het wel je eigen reactie dat niet overeenkwam met de realiteit, en vaak zat gebruiken wij daarbij het excuus dat het soms goed is om je emotie te uiten, maar het enige wat je bevrijdt is het doorleven van je emoties. Ik heb bij geen enkele kickboxer gezien of de indruk gehad dat door het slaan en stoten op een zak - en op anderen - de emoties zijn bevrijdt. Ja, sporten kan je zien als een uitlaatklep om eventueel de stress van de dag van je af te stoten, maar om jezelf te verlossen van de gevoelens die je misschien jaren hebt onderdrukt is het van belang dat je ze doorleeft, want een emotie onderdrukken betekent dat je de emotie niet accepteert.

''Zonder acceptatie geen verlossing''

We kennen allemaal die ouder die om wat voor reden dan ook teleurgesteld is in jou. Misschien omdat je niet het cijfer hebt behaald dat zij voor ogen hadden, of omdat je nog steeds niet bent getrouwd voor je 30ste of een opmerking heb gemaakt dat verkeerd is gevallen. Terwijl een opmerking dat verkeerd valt, alleen maar verkeerd valt omdat het niet voldoet aan hun voorwaardes. Kijk ook eens naar de keren dat jij teleurgesteld was in een ander en hou dat gevoel eens even vast..

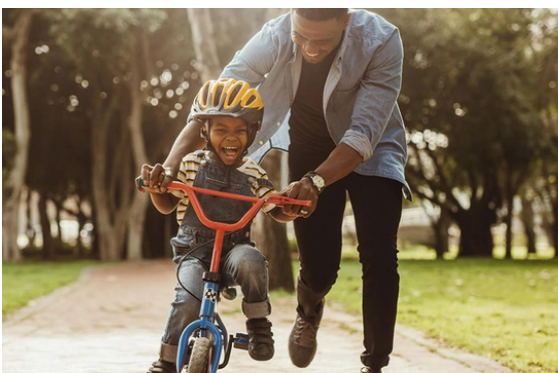
Dat **gevoel** bij die teleurstelling is iets van jou.. Die teleurstelling heb je alleen maar ervaren door de verwachting die jij zelf hebt gecreëerd. Een verwachting die je zelf hebt gecreëerd omdat je wilt dat een ander voldoet aan jouw voorwaardes.

Als je namelijk onvoorwaardelijk van iemand houdt betekent het ook dat je niet teleurgesteld kan zijn in een ander, en dus ook verantwoording draagt voor elk gevoel dat bij jou omhoog komt. Je kan een gevoel van teleurstelling ervaren, als iets niet verloopt zoals jij had verwacht, maar dat gevoel is van jou. Elk gevoel dat bij jou omhoog komt is een gevoel van jou, wat voor gevoel het ook is. Gevoelens van opluchting, blijdschap, enthousiasme, maar ook gevoelens die we liever niet doorleven, zoals boosheid, verdriet, eenzaamheid, ongerustheid, of bezorgdheid. Alle gevoelens die je ervaart horen bij het leven anders zouden ze nooit omhoog komen. En begrijpelijkerwijs doen we er alles aan om alleen de gevoelens te accepteren die wij willen ervaren, en op basis daarvan ontwikkelen wij een **gedachtepatroon**. Word jij weleens wakker en zeg je 'goed, vandaag heb ik zin om mij te ergeren' of 'Ik heb wel behoefte aan wat bezorgdheid'.

We starten het liefst de dag met gevoelens die comfortabel voor ons zijn, en iedereen dat een nauwe relatie heeft met iets of iemand kan graven in de herinneringen, en dan weet je dat ook diegene oncomfortabele emoties bij jou omhoog liet komen, al helemaal als je het hebt over de relatie met je kind..

Een kind is een **spirituele leerkracht**, want een kind zal alle gevoelens bij jou omhoog laten komen. Letterlijk alle gevoelens. Maar je kan een kind ook zien als een object om jouw gedachtepatroon in stand te houden, dat kan en dat gebeurt wanneer zo een kind dus voldoet aan jouw voorwaardes. Besef daarbij ook dat je als ouder een kind laat opgroeien met voorwaardes. Ik wil hiermee niet zeggen dat er wat mis is met voorwaardes, maar bedenk wel goed waar die voorwaardes voor zijn, want er zijn zat gevallen waarbij de ouders de voorwaardes bepalen vanwege het veilig willen stellen van onze eigen gedachtes.

Ik ben zelf vader van 2 meiden, **Lia** is een paar maanden oud en **Faye** is 5 dus ik spreek uit ervaring.

Zodra ik MIJN gevoelens niet doorleef, dan zijn zij daar verantwoordelijk voor. Ik kan boos worden op Faye als ze niet op tijd naar bed wilt, maar die boosheid is iets van mij. Ik kan me ergeren aan Lia omdat ze niet weggelegd wilt worden, maar die ergenis is iets van mij.

Tijdje terug was er na de dansles van mijn dochter nog even tijd om te oefenen met fietsen, en haar moeder vroeg of we voor 12 uur terug konden zijn want ze hadden een planning. Dus Faye en ik super gezellig, zijn aan het oefenen met fietsen en dat gaat hartstikke goed, en we komen bij een kruispunt en ze vraagt aan mij of wij hier links kunnen gaan, want daar is haar favoriete speeltuin. Dus ik kijk op mijn horloge en ik zeg dat dat niet gaat lukken en ze vraagt waarom niet, en ik zeg dat mama vroeg of we voor 12 uur weer thuis konden zijn en dat gaan we niet redden als we hier links afgaan. Nou, dat vond ze niet leuk, vond ze helemaal niet leuk en ze begon dus te huilen, flink ook. En ik keek op de klok en dacht "shit, het zou **comfortabel** zijn als we gewoon door konden fietsen".

Het gevoel dat op dat moment bij haar omhoog komt is van haar en zij ervaarde verdriet. Het gevoel dat op dat moment bij mij omhoog komt is van mij en ik ervaarde frustratie, omdat de manier van fietsen niet voldeed aan mijn gedachtepatroon. Uit ik mijn frustratie door bijvoorbeeld te zeggen dat ze haar tranen moet vegen en moet stoppen met huilen, anders zwaait er wat, dan zal zij de indruk opwekken dat mijn frustratie komt door haar, maar mijn frustratie komt alleen maar doordat de manier van fietsen niet voldeed aan mijn gedachtepatroon. Als ik haar structureel begrensd door mijn frustratie op haar te uiten, dan zal zij op langer termijn een verantwoordelijkheid dragen dat niet van haar is en dat is dus proberen om mij niet meer gefrustreerd te krijgen, niet alleen voor goedkeuring maar ook voor haar overleving. En zie daar, **een kind dat niet meer leeft vanuit haar volle potentie.**

Dus als ik bij machten ben om te voelen wat er in mij gebeurt, dan kom ik erachter waarom de emotie omhoog komt, maar als ik niet kan voelen, dan uit ik mijn emotie en dan is mijn dochter daar de dupe van. Als ik mijn gevoelens (positief of negatief) structureel op mijn dochter afreageer, dan creëert zij voor haar eigen veiligheid een mechanisme dat zegt dat zij verantwoordelijk is voor mijn gemoedstoestand, ook hier zie je dat ik mijn bagage bij haar neerleg.

Hoe kan ik dan als ouder ooit verwachten dat zij vanuit haar volle potentie kan leven, als ik haar verantwoordelijk maak voor mijn bagage, mijn donkere stukken, mijn negatieve emoties.

De waarlijk goede mens is evenwichtig en gerust van **ziel**. Niets kan hem in verwarring brengen. De waarlijk moedige mens kent geen vrees.

Kong Qiu

In essentie ben jij een ziel (de waarnemer) en het lichaam is het voertuig daarvan. Als jij nu **praat** dan is er iemand die het **hoort**. Degene die het hoort is degene die jij bent, de ziel. De ziel is vrij van trauma, vrij van pijn en staat los van alle emoties en gedachtes. Jij als ziel kent daardoor alleen **onvoorwaardelijke liefde** en dat is dus ook het enige wat de waarnemer kan uitzenden. wordt er iets anders uitgezonden dan onvoorwaardelijke liefde, dan komt het omdat de waarnemer zich heeft geïdentificeerd met een gedachte/emotie, het ego.

De ziel communiceert constant met het lichaam op allerlei manieren; hoofdpijn, rugpijn, nekpijn, kwaaltjes, blessures, ziektes, etc. En dat kan je weerleggen door te zeggen 'naja ik weet zeker dat mijn hoofdpijn komt door wat ik vandaag op werk heb meegemaakt' of 'mijn enkel blessure komt door een overtreding dat met voetbal is opgelopen'. Dat komt omdat de ziel (wie jij in essentie bent) het lichaam daarnaar toe geleidt heeft vanwege onderdrukte gevoelens, oftewel negatieve emoties.

Jij als ziel bent hier om de emoties te doorleven/observeren. Zodra jij je identificeert met de emoties dan wordt je min of meer 1 met het ego. Het ego - het hoofd, het denken - kent alleen voorwaardes, dus ons hoofd is druk bezig om de gedachtes zo te vormen om het eigen wereldbeeld in stand te houden. Het ego heeft altijd een agenda om zich op te focussen, dus wat het ego doet is een doel creëren op basis van de programmering.

Iedereen is anders geprogrammeerd, we hebben ons allemaal weleens geïdentificeerd met de gedachtes. we hebben allemaal dus keuzes gemaakt vanuit emotie. die ene keus heeft je een richting opgestuurd en reken zelf maar uit hoe die ene keus jou zo kan doen verschillen van een ander. Ook terwijl je dit leest ben je informatie aan het downloaden, jouw programmering bepaald dus ook in hoeverre mijn waarheid met je resoneert. Ook nu heb jij de keus om deze informatie niet voor waarheid aan te nemen en de keus die je daarbij maakt zal jou een bepaalde richting op sturen.

Wat jij dus tot je neemt beïnvloed je binnenwereld en zo automatisch ook de buitenwereld en jouw binnenwereld kan dus compleet anders zijn dan die van je partner, maar ook zeker je broers of zussen.

Ben jij het 1ste kind en je ouders hebben je verwekt in een verliefde fase, de zwangerschap/geboorte was in de verliefde fase, financieel stabiel, Dan spiegel jij je hoogstwaarschijnlijk aan ouders waaraan van alles voldoet aan hun voorwaardes.

Misschien ben jij het 2de kind dat zich mocht spiegelen aan een moeder dat veel meer gestrest is door een vader die nu gefrustreerd thuis komt van een baan dat niet meer motiveert en inspireert, (drinkt daardoor meer om zijn negatieve emoties te verdringen) Wat dus nog meer druk kan leggen op de relatie - dan ben jij dus anders beïnvloedt dan het 1ste kind.

Elk kind creëert zo zijn eigen wereldbeeld door het **collectief** waar hij/zij zich aan heeft gespiegeld.

Dus laat er zo meer begrip ontstaan voor de voorwaardes van je broers of zussen, ook al passen die voorwaardes niet in jouw straatje, laat er zo meer begrip ontstaan voor elkaar, en laat er zo ook meer begrip ontstaan voor de voorwaardes van jouw ouders die ook zijn ontstaan onder bepaalde omstandigheden en in een bepaald klimaat, ook al passen die voorwaardes niet in jouw straatje. Heb je geen contact met je ouders - om wat voor reden dan ook - kijk met liefde naar ze want als zij jou niet die onvoorwaardelijk liefde (wie zij in essentie zijn) hebben laten zien dan is dat omdat zij zich hebben geïdentificeerd met hun gedachtes en emoties.

Geen contact hebben met je ouders zonder ze te hebben vergeven betekent dat zij alleen recht hebben op jouw liefde als ze voldoen aan jouw voorwaardes. Dat is dus **geen** onvoorwaardelijk liefde.

Geen contact hebben met andere zonder ze te hebben vergeven betekent dat mensen alleen recht hebben op jouw liefde als ze voldoen aan jouw voorwaardes. Ook dat is **geen** onvoorwaardelijk liefde. Het zijn misschien wel juist die mensen die niet voldoen aan jouw voorwaardes die jouw onvoorwaardelijke liefde het hardste nodig hebben, en die liefde komt niet aan zonder vergeving, die liefde gaat ook niet aan in jouzelf zonder vergeving.

Met het niet vergeven van een ander vergiftig je eigenlijk alleen maar je eigen systeem. Niet vergeven betekent dus ook dat jij **iets** dat heeft plaatsgevonden in het verleden niet accepteert. Niet vergeven, betekent dus ook dat jij hoopt op een beter verleden.

Stel dat je nu tegenover mij staat en ik geef jou een stomp in je gezicht, ga je dan hopen op een beter verleden? Kan je het ongedaan maken? Een liefdevolle optie is om te vergeven, want een beter verleden ga je niet krijgen.

Wat is gebeurd is gebeurd, ik heb die stomp al gegeven, maar... vergeven betekent niet dat je iemands gedrag maar moet blijven tolereren. Vergeven betekent ook niet dat er geen ruimte mag zijn voor de emotie die op dat moment omhoog komt.

Vergeven betekent dat je begrip hebt voor de stomp maar het niet meer tolereert, dus als ik niet bereid ben om te stoppen met stompen dan laat je mij los vanuit liefde (zonder emotie).

Vertel jij aan je beste vriend dat je partner je heeft bedrogen, en hij reageert met 'het is gebeurd, zet je eroverheen', dan betekent het dat je geen ruimte krijgt om je emotie te doorleven. hoogstwaarschijnlijk ook omdat hij de emotie die bij hem omhoog komt niet kan doorleven/observeren.

Dus laat duidelijk zijn dat na elke nare situatie dat heeft plaatsgevonden je niet moet gaan proberen om maar te vergeven dat het is gebeurd, want dan ga je het rationaliseren, verklaren, bagatelliseren of goed praten, dat is niet hoe je vergeeft, dat is hoe je je emoties onderdrukt. Vergeving ontstaat, zodra jij de emotie ruimte geeft en accepteert.

"Zonder acceptatie geen verlossing"

MAAR WAT IS LIEFDE DAN?

Liefde is een staat van zijn.
Liefde is de allerhoogste frequentie in het universum.
Liefde is wie wij in essentie zijn.

Doordat wij in deze maatschappij zijn opgegroeid met voorwaardes en kaders, zijn wij niet meer die onvoorwaardelijke liefde, en raken we verslaafd aan liefde. Of beter gezegd we raken verslaafd aan afhankelijkheid. Doordat wij in deze maatschappij zijn opgegroeid met voorwaardes en kaders, zoeken wij datgene buiten ons om dat wij in essentie zijn, **LIEFDE**, Je bent het. Zodra jij vanuit die staat van liefde manoeuvreert kan letterlijk elk mens zich daardoor laten inspireren. Maar om je te laten inspireren moet je kunnen voelen, en alle emoties kunnen doorleven/observeren.

Liefde is dus ook niet iets dat je kan geven, liefde kan je niet krijgen. Als ik ruimte bied voor je emoties en een arm om je heen sla, dan gebeurt dat omdat ik liefde ben en vanuit die liefdevolle staat capabel ben om mijn eigen emoties te doorleven. Ik heb je geen liefde gegeven, maar ruimte geboden om je gevoelens er te laten zijn. Mijn dochters heb ik nog nooit liefde gegeven en ik heb het nog nooit van ze gehad, want zij zijn liefde, en daar kan ik niks aan toevoegen. Ja ik kan wel met mijn fysieke kracht zulke kwetsbare wezentjes zo zwaar onderdrukken dat zij zich zullen vervreemden van hun essentie omdat zij in mijn bijzijn niet meer kan leven vanuit haar volle potentie. Wat zij dus nodig hebben om in die liefdevolle staat te blijven is een collectief dat dat al is, of een collectief dat bereid is om daar naar toe te werken, een collectief dat bereid is om zich te laten inspireren en in te zien dat de kinderen er zijn om ons terug te brengen naar onze essentie.

Liefde betekent dus ook dat wij verantwoordelijkheid dragen voor onze eigen gevoelens, en een ander niet verantwoordelijk stellen daarvoor.

Nu mag je jezelf dus ook afvragen.. **ben ik verantwoordelijk voor de gevoelens van andere?** En luister naar het antwoord dat NU met jouw resoneert.

Laten we met z'n allen de verantwoordelijkheid van een ander zijn gemoedstoestand los laten, laten wij de bagage terug geven.

Laten wij met z'n allen onze eigen bagage dragen om uiteindelijk vanuit daar te vibreren op een hogere frequentie. Zodat wij **letterlijk** de wereld veranderen met het licht dat wij zijn.

NAWOORD

Dank je wel voor het lezen van dit e-book.

Al deze info zit al in jou! Door je eigen gedachtes te bevragen - inplaats van het direct aan te nemen voor waarheid - creëer je ruimte om deze informatie in jezelf te ontgrendelen en zo kan je ook een nieuwe visie integreren in je leven.

Mocht je meer de diepte in willen gaan over mijn E-book en/of behoefte hebben aan handige tips of coaching neem gerust contact met mij op.

Hartelijke groet

Romario Ritfeld

Coaching

Host

Website: [verbindenmetroms.nl](https://www.verbindenmetroms.nl)

E-mail: info@verbindenmetroms.nl

Telefoon: 06 24957214

Podcast: [verbinden met Roms](#)